

III kadencja

Szanowny Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 29 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Adama Stanisława Szejnfelda.

(-) Franciszek Adamczyk; (-) Stanisław Brzózka; (-) Czesław Cieślak;
(-) Grzegorz Cygonik; (-) Marian Dembiński; (-) Henryk Długosz; (-) Józef Gruszka; (-) Zofia Grzebisz-Nowicka; (-) Krystyna Herman; (-) Jacek Janiszewski; (-) Krzysztof Jurgiel; (-) Seweryn Jurgielaniec; (-) Marek Kaczyński; (-) Stanisław Kalemba; (-) Kazimierz Kapera; (-) Piotr Krutul; (-) Stanisław Masternak; (-) Ryszard Matusiak; (-) Mariusz Olszewski; (-) Jan Oraniec; (-) Mirosław Pawlak; (-) Waldemar Pawlak; (-) Mirosław Pietrewicz; (-) Zdzisław Pupa; (-) Elżbieta Radziszewska; (-) Ryszard Smolarek; (-) Władysław Stępień; (-) Maria Stolzman; (-) Jacek Swakoń; (-) Adam Stanisław Szejnfeld; (-) Ewa Tomaszewska; (-) Włodzimierz Wasiński; (-) Wiesław Woda; (-) Wojciech Szczęśny Zarzycki; (-) Stanisław Żelichowski.

USTAWA
z dnia 2001r.

**o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-
weterynaryjnych**

Art. 1.

W ustawie z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 1991r. nr 8, poz. 27, z 1995r. nr 120, poz. 576, z 1997r. nr 60, poz. 369 i z 1998r. nr 106, poz. 668) wprowadza się następujące zmiany:

W art. 68 ust. 1. skreśla się zwrot „o charakterze pomocniczym” oraz skreśla się zwrot „pod nadzorem lekarza weterynarii”.

Art. 2.

Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

UZASADNIENIE

W Polsce przez kilkadziesiąt lat działało kilka średnich szkół weterynaryjnych, m. in. w Jeleniej Górze, Wrześni, Nowym Targu, Nysie i Łomży. W przeszłości, jako Państwowe Technika Weterynarii, kształciły setki absolwentów rocznie w każdej ze szkół.

Pięcioletnie technika weterynaryjne prowadziły kształcenie zawodowe z zakresu profilaktyki weterynaryjnej i leczenia zwierząt, a zakres i poziom nauczania teoretycznego i praktycznego przygotowywał ich absolwentów do samodzielnego wykonywania czynności weterynaryjnych, a w szczególności do:

- badania stanu zdrowia zwierząt,
- rozpoznawania i zwalczania chorób zwierząt z wyjątkiem samodzielnego zwalczania ognisk chorób zakaźnych objętych zwalczaniem z urzędu,
- leczenia zwierząt,
- wykonywania zabiegów chirurgicznych i zabiegów weterynaryjno-hodowlanych,
- rozwiązywania porodów u zwierząt,
- przeprowadzania szczepień ochronnych zwierząt,
- wystawiania recept na leki dla zwierząt z wyjątkiem zapisywania na receptach trucizn i środków odurzających,
- prowadzenia aptek i magazynów leków weterynaryjnych,
- badania zwierząt rzeźnych i mięsa,
- sprawowania czynności związanych z nadzorem weterynaryjnym nad warunkami sanitarno-weterynaryjnymi miejsc gromadzenia zwierząt, np. spędy, skupy, itp.

Zakres nauczania zawodowego - teoretycznego i praktycznego - poza przedmiotami ogólnokształcącymi, obejmował między innymi:

- anatomie, fizjologię i patologię zwierząt,
- farmakologię,
- rozplód i położnictwo,
- chirurgię i ortopedię,
- choroby inwazyjne zwierząt,
- choroby zakaźne zwierząt,
- choroby wewnętrzne zwierząt,
- hodowlę zwierząt,
- higienę zwierząt,
- higienę środków spożywczych,
- bezpieczeństwo i higienę pracy,

- ekonomikę i organizację weterynarii,
- język łaciński,

i kończył się obroną pracy dyplomowej oraz uzyskaniem tytułu: „technik weterynarii o specjalności - profilaktyka i leczenie zwierząt”. By wkroczyć w pełni w możliwość wykonywania zawodu, należało jeszcze odbyć roczny staż zawodowy - weterynaryjny, oprócz stażu hodowlanego i stażu weterynaryjnego, odbywanych w trakcie nauki. Tak więc wymagano sześcioletniej nauki teoretycznej i praktycznej.

Obecnie, mimo wieloletniej i specjalistycznej nauki, o jakiej mowa, uzyskania wykształcenia w państwowych szkołach i posiadania uprawnień wydanych przez państwowe komisje egzaminacyjne oraz wieloletnich staży pracy, okazuje się, że rzesze absolwentów i praktyków w zawodzie technika weterynarii nie mogą wykonywać w praktyce swojego zawodu. Wszelkie problemy dotyczące tej grupy zawodowej swoją przyczynę mają w ustawie z dnia 21 grudnia 1990r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. Nr 8, poz. 27, Dz. U. z 1995r. nr 120, poz. 576, Dz. U. z 1997r. nr 60, poz. 369, Dz. U. z 1998r. nr 106, poz. 668) oraz w Rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 24 grudnia 1998r. w sprawie kwalifikacji i zakresu uprawnień zawodowych osób nie posiadających tytułu lekarza weterynarii (Dz. U. nr 3, poz. 24), wydanym w celu realizacji przewidzianej ustawą delegacji.

Wymienione akty normatywne wprowadziły tak radykalne ograniczenia w zakresie uprawnień do samodzielnego wykonywania zawodu, przez między innymi techników weterynarii, jakich nie mają na przykład w medycynie ludzkiej pielęgniarce i felczerzy, którzy zajmują się przecież zdrowiem i życiem ludzi, a nie zwierząt. Na przykład felczerzy, którzy zgodnie z ustawą z dnia 20 lipca 1950 r. o zawodzie felczera (Dz. U. z 1950r. nr 36, poz. 336) kształcili się przez trzy lata w liceach felczerskich, a nawet tylko przez rok i sześć miesięcy w szkołach felczerskich (vide art. 8, ust. 2 wspomnianej ustawy) mają dzisiaj, na mocy ustawy z 4 czerwca 1998r. o zmianie ustawy o zawodzie felczera (Dz. U. z 1998r. nr 143, poz. 916), prawo samodzielnego wykonywania swojego zawodu w niepublicznych zakładach opieki zdrowotnej i w utworzonych punktach felczerskich. Technicy weterynarii natomiast, po pięciu latach nauki i wielu latach praktyki nie mogą otwierać swoich prywatnych punktów, w których mogliby się zajmować nie tylko zwierzętami użytkowymi, jak bydło, świnie, drób, czy ryby hodowlane, ale również psami, kotami, rybkami akwariowymi, czy ptakami egzotycznymi. Technik weterynarii, w obecnie obowiązującym systemie prawa, samodzielnie nie może nawet udzielić pierwszej pomocy weterynaryjnej zwierzęciu w nagłym przypadku, np. psu który uległ wypadkowi drogowemu. Nie może samodzielnie wykonywać tak prostych i oczywistych czynności, jak np. mierzenie temperatury ciała zwierzęcia, doustne podawanie leków, iniekcje, taniowanie racic, kopyt, zębów, kolczykowanie. Technik nie może przeprowadzać tak

nieskomplikowanych czynności jak np. zabiegi higieniczne na zwierzętach, dezynsekcje zwierząt i dezynfekcje klatek oraz pomieszczeń inwentarskich, zakładanie opatrunków zranionym zwierzętom lub tym, które przeszły zabieg chirurgiczny, itd. Wiele z wymienionych czynności wykonywanych jest na co dzień przez samych rolników lub robotników rolnych bez żadnego wykształcenia i przygotowania zawodowego, a cóż dopiero pięcioletniej zawodowej i kierunkowej szkoły oraz wieloletnich praktyk zawodowych. Badanie kliniczne, leczenie, zabiegi chirurgiczne, odbieranie porodów zwierząt, szczepienia lecznicze i profilaktyczne. To były czynności, które wykonywał kiedyś, całymi latami, każdy technik weterynarii, posiadający specjalizację lecznictwo i profilaktyka zwierząt.

Jak już mówiono, opisywany stan rzeczy powodują zapis art. 68 ust. 1. ustawy z dnia 21 grudnia 1990r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych oraz Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 24 grudnia 1998r. w sprawie kwalifikacji i zakresu uprawnień zawodowych osób nie posiadających tytułu lekarza weterynarii. Oba akty prawne, w przeciwieństwie do przepisów regulujących wykonywanie na przykład zawodu felczera medycyny ludzkiej, dopuszczają w wykonywaniu zawodu przez techników weterynarii li tylko czynności o charakterze pomocniczym oraz tylko i wyłącznie pod nadzorem lekarza weterynarii, tak jak się to zwykle czyni nie z wyuczonym, lecz przeszkolonym, na przykład na kursach, pracownikiem.

Skutek jest taki, że część techników odeszło od zawodu. Ci, którzy zdobyli inną pracę albo kwalifikacje pracują, inni, co najgorsze, zasilają rzesze bezrobotnych. Ci, którzy pozostali w zawodzie, albo faktycznie lub fikcyjnie są zatrudnieni przez lekarzy i pracują - teoretycznie pod nadzorem, a praktycznie samodzielnie - albo łamią prawo, by móc utrzymać siebie i swoje rodziny. Był, przede wszystkim zawodowy, ale także i ekonomiczny techników weterynarii i ich rodzin stanął pod znakiem zapytania. Podobnie było z felczerami medycyny ludzkiej, aż Parlament podjął działania słuszne i potrzebne.

Technicy weterynarii, szczególnie ci, którzy uzyskali specjalizację „profilaktyka i lecznictwo zwierząt”, powinni ponownie mieć kompetencje wykonywania czynności z zakresu zapobiegania i zwalczania chorób zwierząt, leczenia zwierząt oraz nadzoru nad warunkami sanitarno-weterynaryjnymi miejsc gromadzenia zwierząt, z wyłączeniem tylko tych, które zastrzeżone byłyby wyłącznie dla osób posiadających tytuł lekarza weterynarii.

Z powyższych powodów, proponuje się zmiany w art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990r. w taki sposób, by wykreślić z obecnego zapisu delegacji dla Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej zwrotów „o charakterze pomocniczym” i „pod nadzorem lekarza weterynarii”. Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej w drodze rozporządzenia, nadal określałby więc jakie czynności z zakresu medycyny weterynaryjnej mogą wykonywać osoby

nie posiadające tytułu lekarza weterynarii oraz określałyby konieczne ich kwalifikacje, ale te, które zostałyby określone rozporządzeniem, mogłyby być wykonywane przez uprawnionych samodzielnie.

Projekt ustawy nie pociąga za sobą negatywnych skutków budżetowych dla budżetu państwa i budżetów samorządów, a nawet odwrotnie, może przyczynić się do zmniejszenia wydatków na pomoc społeczną i dla osób pozostających bez pracy.

Warszawa, 19 marca 2001 r.

Pan Maciej Płażynski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia
o zgodności poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie
lekarza weterynarii i izbach lekarsko - weterynaryjnych z prawem Unii
Europejskiej

Na podstawie art. 31 ust. 7 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. - Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 1998 r. Nr 44, poz. 618 ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Przedstawiony do zaopiniowania poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko - weterynaryjnych ma na celu zwiększenie możliwości samodzielnego wykonywania czynności z zakresu zadań lekarza weterynarii przez osoby nie posiadające tytułu lekarza weterynarii, określane w drodze rozporządzenia przez Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej.

2. Stan prawa wspólnotowego w materii objętej projektem ustawy

Prawo wspólnotowe nie reguluje materii objętej projektem ustawy

3. Układ Europejski

Układ ustanawiający stowarzyszenie Rzeczypospolitej Polskiej z jednej strony i Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z drugiej strony (Układ Europejski) nie obejmuje swoim zakresem proponowanej zmiany w ustawie o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko - weterynaryjnych.

4. Analiza przepisów projektu ustawy pod kątem ustalonego stanu prawa wspólnotowego i postanowień Układu europejskiego

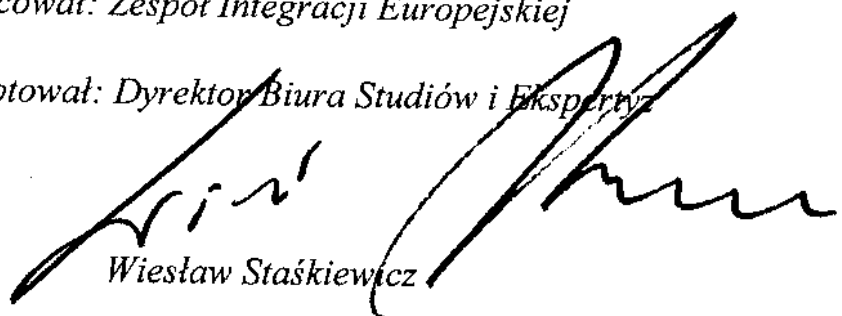
Żaden z przepisów prawa wspólnotowego nie reguluje materii objętej przedstawionym projektem ustawy. Nie jest on również objęty zakresem Układu Europejskiego.

5. Konkluzje

Zakres przedmiotowy opiniowanego projektu ustawy nie jest objęty bezwzględnie obowiązującym prawem wspólnotowym, a zatem nie jest również objęty obowiązkiem dostosowawczym wynikającym z Układu Europejskiego.

Opracował: Zespół Integracji Europejskiej

Akceptował: Dyrektor Biura Studiów i Ekspertyz

Wiesław Staśkiewicz

Deskrytory Bazy REX: Unia Europejska, weterynarze

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 28 marca 2001 r.

Cena - 0,48zł + 22% VAT

